

Beste mensen,

Ik denk dat de meeste mensen wel een besef hebben van goed en kwaad. Men weet eigenlijk wel wat men wel of niet moet doen. Een innerlijke stem, een geweten. Maar dat van de ene is ruimer dan dat van de ander. Men kan het geweten ook tot zwijgen brengen. Is het meegegeven met de geboorte, of is het aangeleerd wat we wel of niet mogen? Weten wat het goede is en dat ook doen, is wat anders. In de Bijbel staan Gods regels uitgebreid beschreven, die goed zijn. Die doen we toch niet automatisch, weten en doen is blijkbaar verschillend.

Wij mensen zijn wezens die keuzes kunnen maken, we zijn als we volwassen zijn verantwoordelijk voor onze daden. Daarin lijken we op God. Maar kunnen we die verantwoordelijkheid wel aan? Mensen kiezen soms verkeerd. Heeft God ons een te zware verantwoording gegeven?

Als ik het goede wil doen is het kwade nabij (Romeinen 7:19).

In sommige landen wordt in deze tijd de Eerste Wereldoorlog herdacht

(op 11 november), een verschrikkelijk gebeuren van meer dan honderd jaar geleden. Na afloop van die strijd zei men: nooit meer oorlog, we hebben geleerd van onze fouten, het gaat er toch om dat we leren goed met elkaar omgaan, zijn niet alle mensen aan elkaar verwant, zijn we geen broeders en zusters van elkaar, is een mensenleven niet kostbaar? Er volgde nog een grote oorlog). De oorlog is niet uitgebannen, ook al zingt men van vrede op aarde.

Zijn wij mensen hopeloze schepsels, die wel het goede willen maar niet kunnen waarmaken? Mensen geven soms de hoop op, God heeft de mensen niet opgegeven, voor Hem zijn we niet hopeloos. Hij gaat met ze verder, ook al struikelen ze vaak.

Er staat dat eens Zijn wetten in ons hart geschreven zullen staan, dan zullen we weten hoe het moet en het ook doen (Jeremia 31:33). Geloven is een zaak van lange adem en blijven geloven in de overwinning van het goede op het kwade.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk